

ת"פ 2646/03 - מדינת ישראל נגד בלאל קואסמי

בית המשפט המחויז בירושלים
לפני כבוד השופט רפי כרמל

ת"פ 2646-03-12

המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
הנאשם
בלאל קואסמי
עו"ז ב"כ עו"ד ואסים דראושה

הכרעת דין

הנאשם מזוכה מעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

1. נגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירה חבלה בכונה חמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "החוק"), נשיאת נשק - עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק, חבלה בمزיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 ה' לחוק, ואיומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

תמצית כתוב האישום:

2. ביום 22.2.2012 בשעה 19:00 לערך, הגיעו המתלוננים, האחים מוחמד ואסמאמה ג'ת, בני משפחת ג'ת, לחנותה שהופעלה על ידי בני משפחת הנאשם, בה נכחו באותה עת הנאשם, אחיו איסמעיל, ואחרים. בעקבות טענה לזכיות בחנותה שהעלה פאייז ג'ת, אחיהם של המתלוננים, ביקשו אלוקחת סchorה מהחנות. לאחר חילופי דברים קצרים, אחד הנוכחים השליך חפץ עשוי זכוכית לעבר אחד המתלוננים, ואדם נוסף מבין האחרים הכה את אחד המתלוננים. בהמשך, הנאשם והאחרים החלו לדוחוף את המתלוננים. בשלב זה, הגיע מתלון שלישי, كامل חרב, לחנותה, ועל פי הוראתו של מוחמד ג'ת (המתלון 1) הביא תרסיס גז מדמיע מרכבו של אותו מתלון. עם שובו לחנותה, תוקן כדי שהמתלוננים האחרים החלו נמלטים מהמקום, נכנסו הנאשם, והאחרים למחוץ לחנותה והנאשם הגיע ממנו כשהוא חמוש באקדח. אחד

המתלוננים החל לרסס גז מדמייע בחנות והחל גם הוא להימלט מן המקום. בעקבות כך, החל הנאשם לירוט באקדח לעבר המתלוננים, פגע בידו של אחד מהם (מוחמד - המתلون 1) והחל דולק אחר המתלוננים האחרים. במהלך המרדף ירה ופצע הנאשם במתلون אחר ברגלו (בכאמל - מתلون 3). הנאשם חידש את מרדפו אחר המתلون שנורה ביד וירה ופגעשוב בידו תוך כי היום ימות. המתلون הצליח להימלט והתחבא מתחת לאוטובוס תוך שהנ禀 שמחפשו ווירה לעבר האוטובוס שניזוק מהיר.

חשיבות הנאשם לככתב האישום:

3. הנאשם כפר בנטען בכתב האישום, גרסתו היא כי לא היה בתוך החנות בעת הירוי וכי היה בחנות אחרת הקרויה לחנות המתוארת בכתב האישום. לטעתה הנאשם, בזמן האירוע, שמע יריות, יצא מהחנות בה היה, החל לירות, הבחן בתתקלות אניות בסמוך לחנות המתוארת בכתב האישום, נכנס לחנות וראה את אחיו אסמעיל מעולף. לאחר מכן, יצא מן החנות והחל לצעוק ונמלט מן המקום.

ראיות המאשימה

פאיז גית:

4. פאייז הנה אחיהם של המתלוננים 1 ו-2. מעדותו עולה הרקע להיווצרות האירועים נשוא כתב האישום: לדבריו, בגין הזכויות בחנות בה התרכש האירוע נשוא כתב האישום הוא שילם סכום של כ- 40,000 ₪, לאדם בשם ابو יאסין באדר, זאת, לאחר שבני משפחחת קואסמי החליטו כי אין ברצונם להמשיך ולשכור אותה. לפי ההסכם, התשלומים אמרו היה לכנות את השקעה שהשקייע באדר בחנות, והציגו שנרכש הינו כמשמעותה: "קיבלת חנות מוכן, שילמתי על הדלקות שהרכיב באדר, שילמתי על הטלויזיה, על המזגן, על הקרמיקה, על השקעה שעשה, הוא השכיר אותו גמור, הוא שיפץ אותו (עמ' 92 לפרטיו)". למרות מה שמסר לו באדר, בני משפחחת קואסמי לא פינו את החנות והוא ובادر הגיעו להסדר לפיו יועברו אליו כספי השכירות של קואסמי שמושלים לבادر. בשל מסויים, היה אמרו לפדות המחאה של משפחחת קואסמי, ולצורך כך נפגש עם ابو יאסין באדר ואחיו שלקחו אותו לפגישה עם בני משפחחת קואסמי, שם לmouseup החל הסכסוך: "בילאל זה הקטן, אח שלו הקטן. הלכתי אני והוא לא-רם, אני ובילאל ואבו יאסין נסענו יחד, זה כבר יש להם מושג מי אני, מה קורה? זה הצ'יק שלי, זה הכספי שלי כבר, זה שלי אני. בסדר, הלכנו לשם, ואלה ישבנו, קיבלו אותנו יפה, אני מכיר דזוקא אחת מהמשפחה שלהם שאני כבר, يعني כל הקניות של החתונה שלי זה היה מהחנות שלהם ויש קשר חזק. אמרתلي לך מה אתה עשוה פה ابو חאמזה? אומר לך זה שלנו, זה מקום שלנו אז אמרת לי ואלה זה קרוב, אם זה שלכם כאלו אני במשפחה שלי, אני נמצא פה במשפחה שלי, כמובן, אני נכנסתי לבב לבן, אני לא יודע שיש איזה קומבינציה, אני לא בזה."

נכנסתי, קפה, אמרנו בסדר. אז אני ישבתי, איפה הצ'יק, נתן, קיבל את הצ'יק,לקח את הצ'יק אבו איסמעיל אז ברגע שהוא קיבל את הצ'יק ביד שלו, אני מחהכה לזמן, קרע אותו, אמר תירגע, שב בשקט, אתה לא בעניין, אתה לא אכפת לך בכלום אתה תשבע פה בכבוד שלך ובשקט, ברגע, במילאים האלה ומשהו מסתירם מאחרי המילים יש דרך להגיד את זה בלב נקי ויש דרך גם להגיד את זה בלב שchor או הבנתי שיש משהו לא תקין" (עמ' 93 לפרטיו). לדברי העד, הוא לא הגיב לפזרוקציה אך הביע דאגה לגודל הצדוק בו השקיע וה נמצא בחנות: "ישבתי ושתקתי, אני לא יכול, אני במקום

שליהם, זה עניין של ערבים, אני בחנות שלהם, במשפחה שלהם, אני היחיד ממשפחה גת יושב שם, אני יושב כמו יلد טוב, זה מה שאני עושה, לא יושב כמו איזה ערבי. אמרתי בסדר, זה בין לבן באדר, אני בחו"ז, אני הכסף אמרת אחד, שתים, השקעת בו דלתות, השקעת אז אני מחוץ לעניין, אני לא בעניין (עמ' 94 לפורתו). לאחר שהבין את הבעיתיות שבעסקה, ביקש לסתגת ממנה ולקבל את כספו חזרה, אך ابو יאסין באדר התחמק ולכן הטענה אצלו ההחלטה כי עליו להסביר לעצמו את הרכוש בו השקיע שנמצא בחנות: "זה לך זמן, זה לך בערך חדש, חדש וחצי. באדר אומר לי חכה, באדר הגدول, אולי הגדול של המשפחה שלהם אומר לי לאט לאט, אמרתי לא, תן לי את הכסף של, תננו לי לילכת, לא אכפת לי, תננו לי את הכסף שלי, זה מה שאכפת לי מכל העניין, אני לא חייב לתת לך את הכסף שלי ואני אחכה עוד חודשים ושלוש? זה העניין" (עמ' 95 לפורתו). העד סיפר על המקורה לאחיו מוחמד וביקש ממנו להוציא את רכשו מן החנות: "אמרתי לו תשמע, אני אחד, שתים, שלישי, שלישי, אלה אנשים שרצו לבלוע אותי, יש לי הרגשה פה שאני כבר נשרפ' מבפנים, זה הכסף שלי, זה שאני עשית את זה רחוק מהמשפחה שלי, אני הולך רץ למקום, תקשיבי זה לא קל, זה כסף שלי שאני עובד בשבייה זה כמו חמור, רציתי לעשות משהו. אני רציתי לעשות משהו, אני לא פריר. אני לא פריר. אמרתי לו לך תפרק לי את המזון כאילו לזרז לי את העניינים, אולי שיבאו ויתנו לך את הכסף שלי, זה מה שאני מחפש" (עמ' 96 לפורתו). לגבי יום האירוע, נודע לו אודוטה שהתרחש בטלפון: "טלפון אחד קיבלתי מבוחר שמכיר את האחים שלי, אומר לי תשמע אח שלך נפצע בשני כדורים והוא במסגד בית חנינה זרוק שם" (עמ' 96 לפורתו).

מוחמד גית - מתלון 1:

5. לאחר שנכשלו מאמציו של פאייז אחיו, ליטול חזרה וכOSH השיך לו מהחנות, הגיע מוחמד ביום האירוע, זאת הפעם השלישייה, בכדי לחתת ויטרינה, דלתות חשמליות, מגן וטלויזיה שהיו בחנות, ולטענתו אלה שייכים לאחיו פאייז. לדבריו, הוא תיאם עם אחיו אוסמה שיגיע גם הוא למקום עם הטנדר שלו, וכך יוכלו להעמיס את הצד אוטו בקחת עמו מהחנות. לדברי מוחמד, כאשר הגיעו השניים לחנות, נכחו במקום אחיו של הנאשם, איסמעיל, ושניים נוספים. לאחר חילופי דברים בין הצדדים הפתח ריב. בשלב זה של האירוע, נכנס איסמעיל למחסן ויצא כשהוא אווז חפץ בידו. בדיעבד הסתבר כי החפץ היה אקדמי אך הוא לא הבחן בכך בתחילתה. לדבריו, הוא ביקש מכאל פאייז, המתلون 3, כי יביא מרכבו טריסט גז מדמייע, וכשהלה חזר עם הטריסט והריב התעצם, העביר איסמעיל את החפץ, שהתרברר כאקדח, לאחיו, והלה יירה ויריה. בערך באותה העת, שבר אחיו של מוחמד, אוסמה, את חלון הראותה של החנות. לדברי מוחמד, לשמע היריה הראשונה, סבר כי מדובר באקדח הزنקה ורק לאחר שהנאשם יירה ירייה נוספת, כתוצאה ממנה נפגע בידו, הבין כי המذובר באקדח אמיתי, והחל נסמן המקום. הנאשם יצא גם הוא מהחנות, כשהוא לבוש ז'קט. במהלך מנוסתו, פגש מוחמד את كامل - המתلون 3 ברמזורים ובאותה עת הגיע הנאשם לקרבת מקום ויריה ירייה נוספת, נוספת שפוגעה ב圆满完成 ברגלו. מוחמד המשיך במנוסתו תוך שהוא שומע את הנאשם יירה באקדחו ירייה נוספות. לדבריו, הגיע במנוסתו למסגר והתחבא מתחת לאוטובוס. הנאשם, שהגיע למקום, הטיח בו "אתה מת, מת" ובשלב זה, כשהבחין כי הנאשם עסוק בטעינת כדורים למחסנית האקדח, ניצל את ההזדמנות וברח תוך המסגד בכדי להתחבא בתוכו. לאחר שפסקו היריות, יצא מן המסגד ופגש בעובי אורח מהם ביקש לפנותו לבית החולים. זיהו את הנאשם במסדר הזיהוי במשטרת (מסדר הזיהוי מיום 26/2/12 - ת/16 [סומן גם כת/9] היה וודאי ובעדותו בבית המשפט הוסיף: "במאה אחוז, מה, אחד יירה עליו זה החיים" (עמ' 20 לפורתו)).

אוסמה גית - מתלון 2:

6. ביום האירוע התקשרו אליו אחיו פאייז ומוחמד, וביקשו ממנו כי יגיע עם רכבו מסוג טנדר לעזור בהעמסת ציוד לרבות ויטרינה ומזגן השיכים, כנטען לאחיו פאייז, ונמצאים בכנות באבו טור. כאשר הגיעו לחנותה בלבד עם אחיו מוחמד, היו במקומות שונים כארכבה או חמישה אנשים. אוסמה ואחיו הודיעו לנוכחים כי הגיעו לאסוף את הצד האמור, שאל החלה תגרה. תוך כדי פרוץ המריבה הגיע למקום, במפתח, גיטו כאמל, והשתתף גם הוא במריבה שכלה בשלב זה שלכלת הדדיות של חפצים בתוך החנות. לדבריו, הוא אחיו וגיטו החלו נסוגים מן החנות כאשר האנשים בחנותו נכנסו למען מחסן בתוך החנות ולאחר מכן הגיעו ללבוש בג'קט שחור: "נכנס מישחו עם חולצה כמו שאני מתלבש עכשוו... טי שירט, דזוקא הוא י יצא ממחסן כשהוא לבוש בג'קט שחור; "נכנס מישחו עם חולצה כמו שאני מתלבש עכשוו... טי שירט, דזוקא הוא י יצא עם ג'קט מעור שחור, עם אקדח, עם שתי ידיהם והתחליל לירות עלינו. מי היה בפנים, הייתה בפנים, אני כבר זרק עלי בערך לא יודע, שבע, שש כדורים, כבר אני יצאתי ברוחתי לאוטו שלי". (עמ' 136 לפרטיו). בשלב זה של האירוע, העד החל במנוסה, נכנס לרכבו, והחל מתרחק מן המקום בעוד הוא מבחין ביורה, יורה באקדח, גיטו כאמל, כאשר זה נורה ונפל ארצתה בקרבת הרמזורים: "וברחתתי לאוטו שלי, דזוקא יצא הבוחר הזה עם חולצה עם ז'קט שחור והתחליל לירות על אנשים, היה ברמזור עומד كامل קיבל כדור ברגל נפל על הרצפה" (עמ' 136 לפרטיו). בהמשך, הבחן כי היורה המשיך לירות ורדף אחר אחיו מוחמד, ולאחר מכן הבחן בגיטו كامل יוצא מרכב, ואז אסף את كامل אל רכבו. מיד לאחר מכן התקשר אליו אחיו שהסביר לו כי נורה פעמיים וביקש ממנו לבוא להלציו מסגד שומאן. בשלב זה הוא פגש במכר מהכפר, מסר לו את רכבו, וביקש לפגנות את كامل לבית החולמים: "אני רואה יש לי בני אדם כבר הדם שלו בכל האוטו, ואח שלי במקומות אחר, תאמין לי לא קלטתי כלום. עכשוו ראייתי איזה חבר, הוא היה בא בכיוון השני, עצרתתי אותו אמרתי לו קח את האוטו שלי עם הבוחר הזה לבית חולמים של מוקסיד" (עמ' 137 לפרטיו). לאחר זמן מה, זמן העד לחקירה במשטרת ולאחריה למסדר זיהוי בו זיהה את הנאשם בזודאות: "לקחו אותו לחקירה, חקרו אותו מה היה, איך היה, סיפרתי כמו שעכשוו, לא יודע אם זה בדיק או לא, אבל זה מקרה של שנה וחצי. עכשוו אמרו אם אתה תראה אותו אתה מזהה אותו, אמרתי לו בטח אני מזהה אותו, אמר טוב, עוד כמה ימים לא יודע מתי, ביקש שanylך זהה, למגרש הרוסים, הלכנו אני וכאמל ומוחמד, נסענו לשם. היה 12 איש עומדים, אני זיהיתי אותו, כי אני הראשון שזיהיתי אותו כי הוא היה ממש קרוב אלינו, זה היה בפנים". (עמ' 138 לפרטיו) (סדר הזיהוי מיום 26/2/2012 - ת/17, סמן גם כת/7).

כאמל פאייז חרב - מתлонן 3:

7. גיטו של מתلونן 2. ביום האירוע הוא נסע באוטובוס לבית חנינה בצדلي לחפש עבודה. במהלך נסיעת האוטובוס, הבחן לפטע בගיטו מchnerה את רכבו ועל-כן ירד מהאוטובוס והלך למקום בו עמד רכבו של גיטו, שם ראה כי החלה התקהלות ליד החנות. הוא הסתכל לתוך החנות אשר לידה חנה רכבו של גיטו וזיהה בתוכה את גיטו אוסמה ואת מוחמד, וארכבה אחרים אותם לא הכיר. הוא הבחן כי במקום מתרחשת קטטה, נכנס לחנות ומיד נתבקש ע"י מוחמד להביא מיכל גז מדמי רכבו. כשזה, הקטטה הסלימה והוא החל לרסס את המקום בתריסיס הגז. בשלב זה של האירוע, אחד מארבעת האחרים, "בלונדיינ", נכנס לחדר פנימי בתוך החנות, יצא כשאקדח בידו, העבירו לנאשם שלבש ג'קט שחור שהחל לירות. העד ומוחמד החלו נסום מהמקום ואוסמה שבר את חלון הראווה של החנות לאחר שהטיל חפץ כלשהו, ככל הנראה, מאפרה. לדברי העד, הנאשם החל לרדוף אחריו ואחריו מוחמד, וביעודם בורחים, החל מוחמד צועק לעזרה והעד הבחן כי הלה נורה בידו. מיד לאחר מכן, כשהיו השנאים על אי תנועה בצומת, נורה גם הוא, ברגלו, ונפל על הארץ. מוחמד המשיך במנוסתו והיורה הסתכל בחטף על העד שהיה מוטל על הארץ, והמשיך ברדיפתו אחר מוחמד. "שנכננסנו, מישחו נכנס לתוך החדר, בלונדיינ, לאחר מכן מישחו לקח ממנו היה עם ז'קט בצעב שחור, שחור, אז כששמעתי לב שהוא יורה מתחוך החנות ויצאנו החוצה ושמתי לב שמוחמד יורד לו דם מהיד, מוחמד התחליל לצעוק

וקרא לעזרה מאנשיים, אנשים תעוזרו. תפיסתי אותו על הרמזור ליד האי על הכביש שם כדי לחצות, ראה אותו תופס את מוחמד במרחך של מפה ועד הדלת אז הוא ירה בי . מוחמד כשראה אותו נופל על הרצפה המשיך לברוח בכיוון הירidea". (עמ' 66 לפורטו'), בעודו מוטל על הארץ, שמע יריות נוספות ולאחר מכן פונה מהמקום ע"י עוברות אורה - אם ובתה. לדבריו, בדרכם, הבחן בגיטו, אוסאמה, כשהוא ברכבו. הגיעו הרכב צפירה לבקשת העד לאוסאמה בצדיע לעצמו ולאחר שהלה אכנ עצר, הועבר העד לרכבו ומשם למרפאת ג'ולאני. הרופא שהוא במרפאה ביקש להעבירו לבית החוליםים ואדם בשם מוחמד סקאפי העבירו לבית החוליםים מאחר שאוסאמה יצא לחפש את אחיו, המתлонן 1. שנחקר העד תחילה, בבית החולים, לא מסר את גרטתו, אלא עשה כן רק בחקרתו השלישי במשטרה, לטענותו, מתוך פחד שהנאשם יهرגו ולכך אף נמנע, לטענותו, לזהות את הנאשם במסדר הזיהוי בתחנת המשטרה (מסדר הזיהוי מיום 26/2/12).

עדים נוספים:

8. פקד אלעד יזרעאלי: קצין מעבדה במעבדת סימנים וחומרים בمز"פ עורך חוות הדעת ת/1 - בדיקת שרידי ירי, העיד לגבי בדיקת שרידי ירי שעבר הנאשם ארבע וחצי שעות לאחר האירוע, לפיה לא נמצא עליו שרידי ירי. לדבריו של המומחה בעדותו, שרידי ירי מתפוגגים במהירות רבה יחסית ולכן העובדה כי לא נמצא שרידי ירי על הנאשם לא מבילה בהכרח למסקנה כי לא ירה. גם נקיי פשוט של הידיים עשוי להביא להעלמת שרידי ירי: "אחרי בסביבות ארבע שעות אנחנו נמצאים חלקיקיםבודדים... הם בדקנו חמישה אנשים אחרי ארבע שעות, ככל שירו במטווה ונאסר עליהם לשטוף ידיים, על שניים מהם הם לא מצאו כלום, על שניים הם מצאו חלקיקי בודד ועל אחד הם מצאו שבעה חלקיקים. זאת אומרת אנחנו מצפים אחרי ארבע שעות או לא למצאו כלום, או למצאו חלקיקיםבודדים, במקורה שלפנינו החשוד נציג אחותי ארבע וחצי שעות, לא מצאנו עליו שרידי ירי וכן בדוח הבדיקה גם מצינו شيئاً שיכולה להיות זהה שתי סיבות. או שכן לא היו לנבדק כלל שרידי ירי, או שלא גבי הנבדק היו שרידי ירי אבל לא מצאנו אותם בבדיקה מסיבת כלשהי. لكن גם לאור הזמן שעבר קבוצתי שאין אפשרות לקבוע אם היו עליו שרידי ירי, זאת אומרת האם הוא מעורב באירוע ירי או לא... מאחר ושרידי ירי מתנהגים בדיקת כמו אבק, כל פעולה שמשירה אבק יכולה להסיר שרידי ירי. זאת אומרת בין אם עשית שפושף של הידיים בוודאי אם רציתי אותן, אם התקלחתי, כל הדברים האלה, יגרמו להסרה ויעילה של שרידי הירי". (עמ' 117 לפורטו').

9. רס"מ פלאח גואנמה: גבה את הودעתה הנאשם ת/5, הודיעה במסגרתה הבהיר הנאשם כל המיחס לו, וכן הודיעה מאביו של הנאשם שבא להتلון על תקופת בניו. רס"ר אסעד סרחאן: גבה את הודעות שלושת המתלוננים. רס"ר לירן סביריה: הגיע למקום האירוע מיד לאחר ההתרחשויות (ערך הד"ח ת/8). כאשר הגיע לחנות, זירת האירוע, הייתה בمكان התקלחנות. הוא הבחן בהرس רב. בנוסף, סיפר העד כי בהתאם לנוהל, חיפש ייחד עם הוצאות שהיה במקום תרמייל האקדמי, לחק את בעל המקום לחקירה וסגר את הזירה. רב סמל האני הינו: ערך את מסדרי הזיהוי לשולשת המתלוננים בתקיק. לדבריו, זכר את עriticת המסדרים, ולא זכר כי המתلونן 3 הפגן פחד במסדר הזיהוי שבו לא זיהה את הנאשם. "לא זכור לי שימושו במסדר זיהוי מסוים שהיה לי אי פעם בחיי, כל המסדר זיהוי זהה, שימושו פחד לעמוד ולהגיד ולהזכיר. אם הייתה רואה סימנים כחוקר במשטרת ישראל, הייתה גם שואל אותו מספר שאלות לפני זה, או גם המפקד של הפרוטוקול האחראי על הפרוטוקול היה כך גם מזהה לדעתו". (עמ' 190 לפורטו'). החוקר ולדיסלב לויין:

היה בليل האירוע חוקר תורן וגביה את הודיעתו של הנאשם (ת/11), הודיעה בגדירה הכחיש הנאשם את המיחס לו. השוטר כامل פארס: הגיע ראשון למקום האירוע, הבחן בהתקלות מוחז לחנות ובהרס בתוכה. לדבריו העד, האנשים שהיו במקום לא שיתפו פעולה ולא סייקו מידע לגבי האירוע. מדובר בהתנהגות צפואה באירועים מסווג זה במגזר הערבי. דבר במקום רק עם אביו של הנאשם שמסר לו כי הוא הבעלים של החנות וכי בנו היה בה ואינו יודע כתת היכן הוא: "דיברתי עם האבא. מסר לי שאני הבעלים של החנות. הבן שלי היה כאן ואני לא יודעת איפה הוא." (עמ' 206 לפרטיו). פקד חיים מלכה: ערך את מסדרי הזיהוי בהם השתתפו אוסאמה גית, מוחמד גית וכامل פאייז חרב. איש המז"פ - ססי עזריא: העיד אודות העברת מוצגים. רס"ב ניצן אברהם: צילם האוטובוס המנוח בחורים החשודים כחורי ירי וכן דגם את הנאשם וביצע בו בדיקת פרו-פרינט לגילוי שרידי ירי באקדח. לדבריו, הוא ביצע את הדגימה לנายนם ארבע שעות ועשרים דקות לאחר האירוע ופועל בהתאם להנחיות. העד הסביר בעדותו לגבי הדרך שבה מתבצעת בדיקת הפרו-פרינט: "הבדיקה שאני עשו אני מרסס חומר שנקרא פרו פרינט על כפות ידי ושל החשוד, בדרך כלל אם חידנו שהחץ נשק בידי או נאמר שהוא נמצא על פלג גופו האחורי, בקיצור, מרסס את ידיו - בתריסים שנקרא פרו פרינט, זה בעצם הגבגה של העור לאחזקה מתכת במידה ומופיעים סימנים שמעידים על אחיזקת מתכת הם מופיעים - בצורה של כתמים צבעוניים לעתים רוחקות רואים בהם את נקרא לזה סימני המתכת שנמצאים על האקדחים אם זה ברגים או כל מה שאופיני שנמצא על קת האקדחים זה מופיע בידיהם של אותו אדם שהחזיק את הנשק אבל זה לuibט ניסיוני די נדיר." (עמ' 227 לפרטיו) (דו"ח דגימת שרידי הירוי - ת/19).

10. רbatch קואסמי: אביו של הנאשם. לדבריו, ביום האירוע הוזעק למקום האירוע: "אני הייתי בבית הגע אליו טלפון, שיש בעיה בחנות. יש הרבה אנשים אני יצאתי בבגדי שינה כשהגעתי לשם מצאתי הרבה הרבה כולם שבור ויש הרס, זה חנות כל' בית והכול היה שבור. לא ראיתי את הילדים שלי שם, לא עברה שתי דקות ובהה המשטרת, הגעה המשטרת למקום. אחד בשם כמאל פארס שוטר בשם כמאל פארס הגיע ושאל אותו מי בעל החנות אמרתי לו אני. אמר לי מה יש פה, אמרתי לו כמו שאתה רואה. היה כל המקום גז, לא יכול לעמוד הוא והשוטרת שהיתה שם, שאל אותו מה המצב, מה קורה פה, אנחנו שמענו משפחחת גת באהה לחנות ושבהה הכל פה, היה המצב לא היה כל כך טוב והוא הרבה אנשים שם, אמר לו אנחנו לא יכולים לדבר פה, השוטר, אמר לו השוטר אנחנו לא יכולים לדבר פה אנחנו צריכים ללכת לתחנת המשטרת לדבר. בדרך אמר לו איפה הבן שלך בילאל, שאל אותו על בילאל, אמרתי לו אני לא ראיתי את הילדים שלי, אני לא מוצא את הילדים, לא יודעת איפה הלהכו. אמר לו יש לך מספר טלפון התקשרתי אליו למספר הטלפון ולא ענה, לא היה מענה." (עמ' 196 לפרטיו). כשעומת העד בחקירותו הראשית לגבי אמרתו לשוטר כامل פארס כי הוזעק לחנות ובחנות היה הנאשם, השיב העד כי התכוון לחנות צמודה ולא למקום האירוע.

פרשת ההגנה

ה הנאשם - בילאל קואסמי:

11. לדבריו, ביום האירוע היה בחנות כל' פלסטיק שבבעלות משפחתו. למשפחתו יש שתי חניות בבית חניתה, האחת של כל' פלסטיק והשנייה של כל' זכוכית, שתי החניות סמוכות אחת לשניה ומפרידה ביניהן חנות ירקות. לטענת הנאשם, האירוע נשוא כתוב האישום התרחש בחנות כל' הזכוכית, שם היה באותו עת אחיו איסמעיל. הנאשם מסר בעדותו את גרסתו לאירוע: "היהתי יושב בחנות, הוא יושב בחנות השנייה הזכוכית, ישב בפנים בחנות, שמעתי קול, קול של ירי, ראיתי את האנשים רצים, יצאתי מהחנות להסתכל לראות מה קורה, וכל האנשים היו בכניסה לחנות של אח שלי, והלכתי בראיצה, אני ראיתי את אח שלי על הרצפה באמצעות החנות, אני הלכתי לראות אמרתי שהוא מת, ראיתי הסתכלתי עליו

אין דם ואין שום דבר. התעלף הוא לא היה בהכרה, כל החנות היה גז, רأיתי את אח שלי תפטעו אותו הוציאו החוצה, נתתי לאח שלי את ה- ל��חו אותו, שכן שלנו לקח אותו, היו בחנות הרבה בחורים, היו שוברים את החנות, שוברים את הזכוכית, התחילו להכות אותו עם זכוכיות דברים כאלה, והשכנים אמרו לי תברח, כדי שלא יהרגו אותו, שלא יפגעו בך. המשכתי בבריחה שלי לכיוון של תחנת הדלק למעלה ועצרת מונית והמשכתי בדרך חזרה הביתה בראש אל עמוד על מנת לדוח לאבא שלי. לא מצאת את אבא שלי בבית, לאחר מכן הגיע אבא שלי ולקח אותו מראס אל עמוד". (עמ' 246 לפורתו). לדברי הנאשם, לאחר האירוע וכשהיה כבר בביתו, הגיע אביו לחתת אותו לתחנת המשטרה: "למשטרה, הגיע אבא שלי, אבא שלי אמר לי שאתה מבוקש מהמשטרה והמשכנו בדרך לשם. אני בשארתי שם ואבא שלי חזר הביתה". לטעنته, הוא אינו יודע מדווג השגנדו כתוב האישום, ולדבריו, ראה את המתלוננים לראשו כשחקר וועמת עימם במשטרה: "אני אנשים האלה פעם ראשונה שני רואה אותם, רأיתי אותם בעט שחקרו אותם אני הכרתי אותם. אמרו לי שאנחנו לך את הילדים של רת' אמרת לו תכניס אותם אין לי בעיה על מנת להזכיר אותם, רק בעט האירוע אני מכיר אותם שחקרו אותם הם הביאו אותם אליו. רק בעט החקירה הטלפון הנידי שלו, לא חתר להתקשרות וlidoo על האירוע למזכיר או למשטרה, לטעنته של הנאשם, לא עשה כן מכיוון שאינו זכר מסטר טלפון בעל פה: "אני לא יכול להתקשרות, להיות ואני לא זכר אף מסטר. אני הלכתי לראש אל עמוד על מנת להודיע לאבא שלי, כשהלכתי לשם אבא שלי לא נכח..." (עמ' 252 לפורתו). לגבי הטלפון שטען שאיבד והעובדת שלא נמצא בזירת האירוע, טען הנאשם כי אינו יודע היכן איבד את המזכיר: "אני אמרת לך, שאו שהוא נפל בחנות או שהוא נפל בכיביש, כשברחתי התחaltı לחפש אותו לא מצאת אותו. אבל יתכן שימושו לך אותו. אם היה ברשותי טלפון אני רק התקשרתי לאבא שלך כאשר הייתי בבית חניינה". (עמ' 254 לפורתו). לטענתו של הנאשם, הוא לא התקשר מהבית לאביו מכיוון שהוא לו שהלה כבר בדרכו לבית. כשהשאלה הנאם לגבי איסמעיל והסיבה לכך שהשאירו בזירת האירוע, טען הנאשם כי סבר שהוא מוגן: "אני הוא נכון שהוא פצע, הייתי בטוח שאח שלי מוגן אצל השכנים אז אני המשכתי בבריחה. רק ברגע שהגעתי לראש אל עמוד, אבא שלי כבר חזר". (עמ' 253 לפורתו). כמו כן, הנאשם טען בעדותו כי אינו יודע דבר על מפגש של אביו עם פאייז גית. אחיו איסמעיל מסר גרטתו בהודעתו 1/14, במסגרתה פירט כי לאחר שפרק הסכסוך (שבתחלתו אחיו - הנאשם לא נכח בחנות), אחד הנוכחים עשה שימוש בגז מדמיע: "ואני יירות נשבתי על הרצפה ושמעתן אותם שוברים את החנות ושמעתן שגם הגע לשם תוך כל הבלגן שהיא שמעתי יירות ואני בכלל לא רأיתי דבר הייתי על הרצפה".

העד אלכס פלאג:

12. עבד במשטרת ישראל כראש מעבדה ניידת בין השנים 1975 - 1983, הוא ערך חוות הדעת נ/1, לפיה מסקנתו היא כי הנאשם אינו הירחה. לדבריו, מהמצאים השיליליים לבדיקת שרידי הירוי ובבדיקה הפרו-פרינט, ומכך שלא נמצא תרמיילי אקדמי בזירת האירוע, עולה תוצאה פורנזית חד משמעית המעידת בעיליל שהנאם אינו הירחה. לשיטתו, אם אכן הנאשם הוא הירחה, הבדיקות לגילוי שרידי ירי לא נערכו כראוי.

עו"ד באשר סאמיח:

13. עו"ד במקצועו ומიופה כוח של בעלי החנות בה התרחש האירוע. לדבריו, הבעלים של החנות הנם בני משפחת אבו זהריה, אשר בראשותה מספר חניות ודירות, והעד הוא מיפור כוחה ומנהל עסקיה, לרבות השכנת הנכסים. בתחילת עדותו, תיאר העד את התקופה בה הייתה מושכנת החנות, החל משנת 2004 לモhammad עיסאם באדר, ואחר כך, משנת

2006, לאחיו נבייל באדר עד לכיניסטו של ראהב קואסמי בסוף שנת 2011: "ב - 2004 לראשונה היא הושקרה עד לשנת 2006 למר מוחמד עיסאם באדר בשכירות רגילה. היא הושקרה לו בתור חנות בגדים. בסוף שנת 2006 ננראה מצבו הכלכלי לא אפשר לו לחזור את הסכם השכירות אז הוא הביא לו את אחד מקורובי משפחתו, בשם נבייל באדר, הוא ביקש ממני להשכיר לו את החנות, וכך עשית. השכרתי לו את החנות עד 2010. הם היו ביחד, הראשון לא יצא. בתחילת 2010 הגיע אליו באדר ואמר לי שהם פתחו חברה בשם א.ג. טקסטיל, והם ביקשו להעביר את הסכם השכירות ע"ש החברה וכל מה שקשורה, וכך היה. ההסכם של החברה היה עד 31/12/11. מספר חדשניים לפני סיום תקופת השכירות, ב - 11/8/2011, שלחו מכתב לחברת אם ברצונתה לחזור את הסכם השכירות, נתתי להם חדשניים לידע אותו אבל אף אחד לא התקשר אליו כי הם היו חייבים לדמי שכירות של שנתיים. הניחתי שהם לא מעוניינים בשכירות. בין לבני נכס מס' קואסמה האב, ראהב, הם שינו את הייעוד מחנות בגדים לחנות כל' בית והתאימו את המושכר, ללא ידיעתי ולא הסכמתי, ניגשתי למר ראהב ושאלתי אותו מה הסטטוס שלו בחנות והוא אמר לי שהוא ובادر שותפים. אמרתי לו שהחברה ובדר חייבים לדמי שכירות עבור שנתיים ושאני לא מעוניין יותר להשכיר לחברת. אני הצעת לו שם אם השcir את רוצח להשכיר באופן אישי את החנות אז אני מעוניין." (עמ' 312 לפרטו). בהמשך, כאשר נשאל העד אם השcir את החנות לפאייז גית, שלל זאת וטייר את השתלשלות האירועים ותחילה הסוכסוך בין משפחת גית לקואסמי, מהרגע בו נחתם הסכם השכירות לחנות בינו לבין משפחת קואסמי: "...לאחר שהאב הסכים, עשית אותו הסכם שכירות לשלו שניהם, ההסכם מתחילת 2012 עד סוף 2014 וההסכם הוא על שם בנו איסמעיל. אחרי שבועיים מיום כריתת ההסכם, הגיע אליו באדר ואמר לי מודיע השכrichtי את הנכס לקואסמה והתחילה להתלונן. אמרתי לו שהוא לא שילם ונעלם. אמרתי לו שאני חייב להשכיר למי שאני רוצה. מצא חן בעני להשכיר לקואסמה. אח"כ באדר בא אליו בלוויתו האחרים שלו וגם חלק עם בני משפחת גית, התחלו לאיים עלי' בין היתר שאני עקفت אותם, וגית אמר שהוא השקייע המון כספים עם באדר ושאני קלקלתי הכל. שאלתי עלizia חנות מדובר, הוא אמר שיש הרבה חניות וחנות הזה הובטחה לי". (עמ' 313 לפרטו). הפניה של משפחת גית אליו בבקשת לשוכר את החנות התרחשה ימים ספורים לפני האירוע נושא כתוב האישום: "זה היה לפני הקטטה. ממש ימים לפני האירוע." (עמ' 313 לפרטו). לדבריו העד, השיפוץ שנערך בחנות נערך על ידי משפחת קואסמי ורק באדר האב היה שותף לו (עמ' 314 לפרטו), בנוסף העד חחש את טענות פאייז גית לגבי כך שהויטרינה והמזגן שהיו בחנות היו שייכים לו: "היה שיפוץ מזעריו וראיתי את קואסמה עשו השיפוצים ושנה את הייעוד מחנות בגדים לחנות כל' בית... אני רואי את קואסמה מתקין כל מני ברגלים ווטרינה. המזגן היה מהשוכר הראשון". (עמ' 313 לפרטו). בהמשך, בחקירה הנגידית, אישר העד כי יתכן שבדר ופאייז גית ערכו בניהם הסכם לגבי החנות וטען כי פאייז גית כנראה ידע על עובדת העובדה מנהל הנכס מבادر.

טייעוני הצדדים

14. לטענת המאשימה, הנאשם כשל מלהתמודד עם אחידותן של גרסאות המתלוננים ולא עלה בידו ליתן הסבר מספק לכך שזוהה כיוירה ע"י המתלוננים 1 ו-2 במסגרת מסדרי הזיהוי. לטענת המאשימה, גרסאות המתלוננים אמינות ועקביות, וגרסת המתלוננים, בכלל, הגיונית ומשתלבת עם מאגר הראיות הקיימים בתיק. לטענת המאשימה, שני המתלוננים שזיהו את הנאשם במסדר הזיהוי ציינו מאפיינים דומים במאראהו של הנאשם - אף, קומתו ושיירעו הקצר, ובנוסף, העידו שניהם כי הנאשם לבש מעיל שחור בזמן היר. העובדה כי המתלונן 3 לא זיהה את הנאשם אינה ברת השפעה על הראיות לשיטת המאשימה, ולטענתה, עובדה זו אף מהווה חיזוק לזרועו של הנאשם ע"י המתלוננים 1 ו-2. לעניין היעדר פרטים פורנזיים בתיק החקירה, טוענת המאשימה כי קיימות סיבות אפשריות רבות לכך שלא נמצאו על גופו של הנאשם שרידי ירי, כאשר העקריות שבחן הן חלוף הזמן ממועד האירוע ועד למועד הבדיקה, העובדה כי היר בוצע בשטח פתוח והאפשרות שה הנאשם ניקה את עצמו לאחר היר. המאשימה טוענת עוד כי יש להעדיף את חווות

הදעת של מומחה הتبיעה (ת/1) על פניו זו שמטעם הנאשם (ג/1). לטענתה, המסקנות אליה הגיעו המומחה פלג אין נכונות ואין להסיק מחוסר הממצאים הפורנזיים כי הנאשם לא ירה בנסךaira. לטענת המאשימה, גם אם היה ניתן לומר כי היעדר הממצאים הפורנזיים מתיישב עם גרסת ההגנה, עדין אין בכך לשלול את גרסת המאשימה המבוססת מילא על ראיות אחרות.

לגביו גרסת הנאשם, טענת המאשימה כי גרסתו תמורה נוכח טענתו כי מחד היה בחנות בזמן הרלוונטי לאירוע, כאשר במקום כבר היה זרווע הרס וגז מדמייע עדין ריחף חלל האויר, ומайдן, לא הבחן הנאשם, כטענתו, במתלוננים. לטענת המאשימה, בגיןו לטענת הנאשם כי שמע ירי ורק לאחר מכן נכנס לחנות, עולה מעדותו של אחיו אסמעיל קואסמי, כי קודם ראה זה את הנאשם נכנס לחנות ורק לאחר מכן שמע ירי. עדות זו מתיישבת לטענת המאשימה עם עדויות המתלוננים ומפריכה את גרסתו של הנאשם. עוד טענת המאשימה, כי הסבירו של הנאשם באשר לשאלת מודיעין לא יצא קשר עם אביו וטענתו לעניין זה, כי איןו זוכר מספרי טלפון וטלפון או בהצטיף, כי איבד את מכשיר הטלפון הניד שלו, אינה מנicha את הדעת, אינה משכנתה ואף אינה מתיישבת עם העובדה כי גורמי המשטרה ערכו בזירת האירוע חיפוש אחר ממצאים ללא שמצוין את אותו מכשיר טלפון בידי של הנאשם. לעניין הזכיות הקנייניות בחנות, המאשימה טענת כי ניתן ללמוד מן העדויות שנשמעו כי המתלוננים 1,2 ובני משפחתם סברו באופן אמיתי כי הם בעלי זכויות קניין בחנות, וגם אם אין כך הם פנוי הדים, עדין מדובר עובדות האירוע בעד עצמן, ודין כל טענה הקשורת את עניין זכויות הקניין לאירוע להבטל. זאת, בעיקר לנוכח העובדה כי ההגנה מילא לא טענה טענת הגנה עצמית.

סיכום הנאשם:

15. בסיכוןו הנאשם נטען, בין היתר, כי המאשימה כשלה מלהוכיח את אשמו של הנאשם ועל כן יש לזכותו בהעדר אשמה, וטלפון, יש לזכותו מחמת הספק. לטענת ב"כ הנאשם, הריאות העיקריות עליו נסמכת המאשימה הן עדויות המתלוננים אשר אין מהימנות. באשר לעד מוחמד ג'ית, נטען כי קיימות סתיירות רבות בגרסתו, קיימן חוסר התامة מהותי בין הדברים שמסר מתלון זה בהודעותיו במשטרה לבין הדברים שעלו מעדותו בבית המשפט. לטענת ב"כ הנאשם, מהודעתו הראשונה של המתלון 1 שנגבתה בבייה"ח, עולה, כי המתלון נפגע בכביש ולא בחנות, וכן, כי לא זכר מה לבש האדם שירה בו, למרות שלאחר מכן טען כי היורה לבש מעיל שחור. עוד נטען, כי מתלון זה שיקר ושינה גרסתו באשר לכך שאיז היה בעליה של החנות. נטען כי המתלון 1 השםיט פרטיהם מגרסתו בהם נזכר לפטע לאחר מכן, וכן, כי הערכות הזמן שלו היו עומומות. נזכר היה כי מתלון 1 התהמק ממtan תשובה מדויקות לשאלות שנשאל לאורך עדותו. כמו כן, לטענת ב"כ הנאשם, לא ניתן לקבל את אמרתו של המתלון 1 אודות כך שאיז, המתלון 2, שבר את דלת הזכות בחנות לאחר הירוי מכיוון שאין הדבר הגיוני שלאחר ירי מתוך החנות יבחר אדם בנסיבות פעליה אקטיבית שכזו כאשר התגובה הצפiosa והמתבקשת היא כי לנוכח הסכנה לחיו ינוס על נפשו, ולא סביר כי יברך להתעכב במקום. עוד לטענת ב"כ הנאשם, המתלון 1 סיפר בעדותו שהמתלון 3 עמד ברמזורים ואחז את ידו, למורות שהדבר נסתור לטענתו ע"י עדותו של המתלון 2, שהuid כי הנאשם ירה בו טרם השלים את חציית הכביש ולא ברמזורים. נטען כי לא סבירה טענת המתלון 1 כי זהות האנשים שפינו אותו לבית החולים אינה ידועה לו, ולטענתו, זהותם של אלו הייתה חייבות להגיע לידעית המשפחה שמן הסתם היה לה אינטראס להודות להם, וכל הפחות להגיע לידעית המשפחה שהייתה אמורה לגבות מהם עדות. עוד טען ב"כ הנאשם, כי לטענתו של מתלון 1 אודות כך שהתעלף בבית החולים, אין איזה בחומר רפואי ומדובר בניסיון להתחמק ממtan תשובה. טענתו של המתלון 1 כי השאיר את רכבו כשהוא מונע בכביש ראשי גם היה אינה מתיישבת עם הגיון. עוד נטען כי קיימת סתיירה מהותית בגרסתו של המתלון 2. ועוד

שבהודעתו הראשונה טען המתלון 2 כי בחור שלבש ג'ינס כחול וז'קט שחור יצא מן המחסן והחל יורה, טען הלה בהודעתו השנייה כי אדם אחר יצא מן המחסן והעביר את האקדח לנאים. דבר זה מצביע על כך שהמתלון 2 תיאם את גרסתו עם המתלוננים האחרים בפרשה. גרסתו של המתלון 2, שטען שלאחר שעלה על רכבו, כשהוא עדין נמצא בסמוך למקום האירוע תוקן כדי נסעה לכיוון בית חנינה, הבחן לפטע במתלון 3 במקונית עם שתי נשים, סותרת מהותית בסמוך למקום האירוע תוקן כדי נסעה לתוך תחילה ע"י הנשים למרכז הרפואי, שכן סמיכות הזמן איןנה מתיישבת עם את גרסתו של המתלון 3 שטען כי נלקח בתחילת ע"י הנשים למרכז הרפואי, שכן סמיכות הזמן איןנה מתיישבת עם טענה זו. עוד, לטענת ב"כ הנאם, בעוד שבഹודעתו במשטרת טען המתלון 2 כי הוא אינו בטוח שיזהה את היורה, בעדותו בבית המשפט טען כי הוא יכול לזיהות את היורה בזודאות. באשר לעדות כאמל פאי נטען כי גרסתו של מתלון זה שונתה שלוש פעמים ואינה עקבית. בהודעתו הראשונה, טען המתלון 3 כי לא ראה את היורה, לאחר מכן שינה את גרסתו ואף הצבע על הנאם באולם בית המשפט כאשר התבקש לזיהות את היורה. לטענת ב"כ הנאם, סיפור פינוי של המתלון לבית החולים, כפי שהציגו, תמהו ואני הגוינו, וכן, לטענותו, לא ניתן הסבר משכנע לטענותו של המתלון כי בחיר לא לזיהות את הנאם מסדר הזיהוי מתוך פחד, והדבר אף נסתור ע"י יתר עדי הتبיעה שהיעידו כי לא הרגשו שהמתלון 3 חש פחד במהלך מסדר הזיהוי. עוד טוען ב"כ הנאם כי לאור הערכתו של המתלון 3 כי נוראה ממරחך של ארבעה מטרים, לא יתכן שהמתלון התקשה לאחר מכן לזיהותו וכן כי לא ניתן לדבר או הזיהוי הסבר מתקבל על הדעת. עוד נטען כי עולה מעדותו של השוטר פלאח גואמנה, כי לא הוסבירה לנאם טרם חקירותו כי זכותו להיוועץ עם עו"ד, וכן, בניגוד לטענותו של השוטר גואמנה כי חקירותו של הנאם הוקלטה, אין בתיק החקירה תיעוד לחקירה זו ולעימות בין הנאם לאחד המתלוננים. העובדה שהמתלון 1 והמתלון 3 הגיעו לבית החולים בהפרש של 40 דקות, מעידה על כך שהם נפגעו בזמנים שונים וכי יתכן שאף באירועים שונים. לטענת ב"כ הנאם, לא נגבתה בתק כל עדות אובייקטיבית, למראות שעולה מן העדויות כי הייתה במקום האירוע, בהצטרכו להעדרם של צילומי מצלים אבטחה ואי מציאות האקדח, מעידים על מציאות תרמילי כדורים בזרת האירוע, רקום תרחיש חלופי לפיו נפגעו הנאים באירוע וריocrה לא עשתה את עבודתה נאמנה. ב"כ הנאם טוען לקיום תרחיש חלופי לפיו נפגעו הנאים באירוע וריocrה, כפי שעולה לשיטתו מהמסמכים הרפואיים, אך משמעו על הקטנה בבית חנינה, החליטו לעשות זאת ולתאם גרסת שווה לצורכי הפללת הנאם, זאת, כדי להימנע מהגשת כתוב אישום נגדם בגין העבירות שביצעו כלפי משפט חוקאומי.

לחלופיין, טוען ב"כ הנאשם להגנה עצמית תוך שימוש דגש כי הכוח של מתלווננים אין כל זכות בחנות, הם אינם חתומים על הסכם שכירות עם בעלי הנכס, כמו כן, טוענתו, לא בוצעו על ידם עבודות שיפוץ והתקנת ציוד בנכס כפי שטען. טוענת ב"כ הנאשם, המתלווננים קשו רק לbijouter פשע, סחטו את הנאשם, הרסו את חנותו ותקפו את משפחתו.

דין ומסקנות

16. מניתוח העדויות, כפי שאלה פורטו לעיל, עולה כי לחובת המתלוננים רובצת האשמה לתחילה גלגולו של האירוע, שכן עולה מגרסתם כי אלה הגיעו באורח חד צדי, למעשה תיאום והכנה מראש, לעסוק שנוהל על ידי בני משפחת הנאשם, על מנת ליטול פרטיים המוחברים לנכס, כגון מגן, זאת על מנת להשיב לעצם הפסד הש��אות לו טענו, ובגין זכויות שהיו להם, לטענתם, בנוגע עם אחזקת הנכס. יצוין כי לשאלת האם למי מתלוננים הוענקו זכויות בנכס על פי התקשרות זו או אחרת עם גורם זה או אחר, בין אם גורם מוסמך ובין אם גורם שאינו מוסמך לכך, שאלה זו אינה רלבנטית, שכן בפועל החזיקו בנכס הנדון בני משפחת הנאשם, שהפעילו בו עסק של מכור כל בית, ועל המתלוננים היה לפנות לאפיקים המתאים להגנה על זכויותיהם. עוד עולה מהעדויות כי האליםות פרצה דזוקא מכוונים של

המתלוננים, אשר החלו בהשלכת חפצים בתוך החנות, לאחר שנכנסו פנימה, ואף ביקשו לעשות שימוש בכך מודיעין, לפני החל הירי. מכאן, שנזקפות לחובת המתלוננים נקיות חובה לא מעוטה, אולם באלה אין לטעש את אשר אירע לאחר מכן, כאשר האירוע הסלים וכל שימוש בשנק חמוץ המחזיקים בנכס. ראשית יובהר, כי מקובלת עלי' גרסת המתלוננים לפיה מי מהnocחים בנכס פתח באש חיה מאקדח, לאחר שאחד מהם נכנס אל מאחורי המושכר, חזר עם אקדח והחל בירוי כלפי המתלוננים. טענת הנאשם בסיכון כי היה יתכן שהמתלוננים נפגעו באירוע אחר, אינה אלא טענה בעלה. כמו כן, מקובלת עלי' גרסת המתלוננים כי היורה לא הסתפק בגירושם מהמושכר, אלא דלק אחריהם באופן אותו תיארו כמפורט בעדותם כאמור לעיל, תוך שנעשה שימוש באקדח גם מחוץ למושכר. היורה לא חש מלהשתמש באקדח וליראות בו בדרך ציבורית. בשלב זה יציין כי בסיכון המשימה נאמר כי הוסכם בין הצדדים השונים על הודעות המתלוננים במשטרת ואלה יצורפו לסייעם הנאים. שני הצדדים הפנו לנקיונות מסוימות בהודעות וציטטו מהן באורך קצר. ההודעות לא הגיעו. הסוגור, בקטעים הקיצרים עליהם נסמן, ביקש להבליט שינוי בgresאות בנקודות מסוימות, בין דברי המתלוננים בהודעותיהם, לבין עדותם. יציין כי להבדלים שהובאו, ואשר נעדו לערער את אמינות המתלוננים, אין משקל ממשי מדובר בנקודות בעניינים שונים אשר גם אם יש בהן סתיות מסוימת, זו מוצאה של מסירת פרטים בנוגע עם הליך סוער וטראומטי.

17. השאלה שנותרה לדין הנה שאלת זהותו של היורה, דהיינו האם הוכח ברמה הדורשה כי הנאשם הוא זה שירה בתמלוננים. בנקודת זה, גרסתו של הנאשם, לפיה בשעת הירוי לא היה כלל בחנות אלא היה בחנות אחרת הקרובה לחנות הנדונה, וכי הגיע למקום רק לאחר ששמע יריות, הנה גרסה אותה יש לדוחות, יש לאמץ את גרסאות המתלוננים באשר לזהותו של הנאשם כמו שירה באקדח. המתلون, מוחמד ג'ת, אשר לא הכחיש כי ביקש מהמתלון 3 להביא מרכבו תריסים גז מודיעין, העיד כי הופתע למשמעו הירוי, היה סבור לאחר היריה הראשונה כי המדווח באקדח הזנקה, ורק לאחר שנפצע בידו לאחר היריה השנייה, הבין כי מדובר באקדח אמיתי, ועל כן נס מהחנות, הוא העיד על כך כי הנאשם דלק בעקבותיו, ואילו הוא המשיך במנוסתו, עד שפגש במטלון 3 סמוך לרמזורים, שאז הגיעו הנאים וירה ירייה נוספת שפגעה במטלון 3 ברגלו, ומוחמד המשיך במנוסתו, כאשר הוא שמעו ירי של יריות נוספות. הוא העיד גם על כך כי בהמשך, לאחר שהסתתר מתחת לאוטובוס בסמוך למסגד, הנאשם הגיע למקום, הטיח בו "אתה מת", ומוחמד ניצל את העבודה שהנאים היה עסוק בטעינת הcadors במחסנית האקדח על מנת להימלט. זיהויו את הנאשם במסדר הזיהוי היה וודאי והוא הסביר זאת בעובדה שלא ניתן לשכך סיטואציה ייחודית מעין זו. אוסאמה ג'ת, לא הכחיש בעדותו כי הגיע למקום לביקשת אחיו, לעוזר בהעמת ציוד שנמצאו בחנות הנדונה, הוא אישר כי המריבה שקדמה לירוי, ככל השלכה הדדית של חפצים בתוך החנות. גם הוא העיד על כך שהאדם שאחז באקדח, הגיע מהמחסן שמאחורי החנות והחל לירות. גם הוא העיד על כך שהוא אדם נכנס למחסן כשהוא לובש חולצה קצרה, ויצא כשהוא לובש ג'קט שחור, כפי שהעיד על כך מוחמד ג'ת. אוסאמה נמלט במכוניתו, כשהוא מבחין ביורה באקדחו בಗיסו כמעט כامل, אשר נפל אריצה בסמוך לרמזורים, והבחן לאחר מכן כי היורה ממשיר לירות ורודף אחיו מוחמד, בהמשך הוא אסף את גיסו כامل ברכב אחר, ולאחר מכן הוא מסר את רכבו, עם גיסו הפעז, למכר בו פגש על מנת שיפנה את כامل לבית החולים, והוא חש לעזרת אחיו, שהסביר לו כי נורה פעמיים, וביקש חילוצו מממסגד שומן. לגבי זהויו היורה, העיד אוסאמה כי זיהה את הנאשם במסדר הזיהוי באופן וודאי. המתلون כامل פאי, הגיע לנקודת הקטטה הייתה בעיצומה, אז התבקש על ידי מוחמד שהבחן בgisso מchner את רכבו בסמוך לחנות. כאשר התקרב לחנות הקטטה הייתה בעיצומה, אז התבקש על ידי מוחמד ג'ת להביא לו מיכל גז מודיעין מרכבו. הוא עשה כן והביא את מיכל הגז מרכבו של מוחמד, והוא אף עשה שימוש במיכל לאחר ששב אל החנות. גם הוא הבין כי אחד מאירועת אנשי הקבוצה היריבה, נכנס לחדר פנימי מאחורי המהומות, יצא כשאקדח בידו, העבירו לאדם שלבש ג'קט שחור, שהחל לירות, ועל כן הוא נס מהמקום יחד עם המתלוננים האחרים. הוא העיד על כך כי היורה רדף אחיו מוחמד, ובוואם בורחים, הוא הבין כי מוחמד נפגע בידו, ולאחר שהיו

השניים על אי תנועה בצומת, הוא נורה המשיך ברדיפה אחרי מוחמד. לגבי זהותו של היורה, העד كامل כי נמנע בשתי הנסיבות הראשונות מלמסור את גרטסו, מטער חשש שהנאשם יפגע בו, ולכן הוא אף נמנע מלזהות את הנאשם במסדר הזיהוי בתקנת המשפטה. עדותם של מוחמד ג'ת ואסאמה ג'ת, באשר לזהותו של הנאשם כמו Shirah, מקובלת עליי, כמו גם דבריו كامل פאייז. מתלוננים אלה לא הכחישו את חלוקם ותרומותם להתרפות ההתקלות והairoע, הפסיכיות מהרי מגובות במסמכים רפואיים (ת/13), ועודותם לגבי זהותו של הנאשם כירוה, מקובלת עליי מהימנה וכאמינה, כאשר הרקע לסכום בין שתי המשפחות, למעשה אינו שני במחלוקת, זאת מבלתי ברור לקבוע כאמור מי החזיק בחנות כדין. אמנם המומחה מטעם הנאשם, אלכס פרג, עורך חוות הדעת נ/1, הגיע בחוות דעתו למסקנה כי הנאשם אינו היורה, זאת לאור הממצאים השיליליים בבדיקה שרידי היר, ובבדיקה הפרו-פרינט, ומכך שלא נמצא תרמיילי אקדמי בחירת האIROע. אולם, לאור חלוף הזמן, לאור ההסבירים שמסר המומחה מטעם המאשימה, פקד אלעד יזרעאלי, לפיהם שרידי היר מתפוגגים במהלך הרבה רבעה יחסית, והעובדה לפיה לא נמצא שרידי ירי על הנאשם לא מובילה בהכרח למסקנה כי לא יורה, שכן נקיי פשוט של הידיים עשוי להוביל להעלמת שרידי ירי, אין בעובדה זו לפיה לא נמצא שרידי ירי על הנאשם בעבר מספר שעות (ארבע וחצי שעות לאחר האIROע), כדי לשולב את העובדה שהנאשם הוא היורה (לענין זה ראה עדותו של פקד יזרעאלי בעמ' 117 לפרטוקול). גרסאותיהם של המתלוננים אודות הפתחות האIROע וזהות היורה, היו אמינות ועקביות והשתלבו עם כלל האIROעים. הזיהוי כאמור היה זיהוי ודאי. שני המתלוננים שזיהו את הנאשם במסדר הזיהוי, צינו מאפיינים דומים של הנאשם, ומקובלת עליי בהקשר זה טענת המאשימה בסיכוןיה, לפיה העובדה שהמתלון 3, לא זיהה את הנאשם, דווקא יש בה לחץ, שכן החשש שמדובר בעילה, נשמט. הסבירו של הנאשם לגבי נקודת הזמן בה הגיע לחנות, כמו גם באשר לשאלת מודיע לא יצר קשר עם אביו, אינם מניחים את הדעת. במיוחדם לפיהם אף שפגש בחנות באחיו כשהוא פגוע, הוא השאירו ונס על נפשו.

18. התוצאה הנה שיש להרשיע הנאשם בעבירות חבלה בכונה מחמורה לפי סעיף 329 (א) (1) לחוק העונשין, נשיאת נשך לפי סעיף 144 ב' לחוק, חבלה מחדך ברכב לפי סעיף 413 ה' לחוק (ר' הד"ח ת/2א').

באשר לעבירות האיומים לפי סעיף 192 לחוק, יש לזכות את הנאשם מעבירה זו, שכן דבריו בהקשר זה נבלעו בעבירות החבלה בכונה מחמורה.

ניתנה היום, ד' שבט תשע"ד 05 ינואר 2014, במעמד בא-כוח המאשימה, בא-כוח הנאשם והנאשם עצמוו.

רפי כרמל, שופט